

Xerrada amb...

Robert Soler i Rich

"Compartir una mica de la teva angoixa amb els altres i conèixer la seva experiència millora molt l'angoixa del propi malalt"

Joan Sala i Vila

Metge reumatòleg de l'Hospital General de Catalunya i cofundador de la Lliga de Reumatologia Catalana, el Dr. Soler és una d'aquelles persones que s'ho passa bé parlant de la seva feina i d'una manera especial de la seva feina com a servei al malalt. Pertany a l'Escola Catalana de Reumatologia nascuda sota la batuta del Dr. Jacques Forestier i fundada pel Dr. Jaume Rotés, el pare com diu el Dr. Soler, de la reumatologia catalana.

Incidència social de la malaltia reumàtica

Podem afirmar que el quaranta per cent de l'assistència mèdica correspon a malalts reumàtics. Suposa un percentatge molt important dintre les malalties. I contràriament a la seva quantitat numèrica és una de les especialitats menys ateses per la Seguretat Social. El reuma, en general, és un conjunt de moltes malalties, gairebé de tres-centes. Des de la degenerativa, la típica artrosi, que a partir de certa edat quasi tothom la pateix, i que mal portada pot generar alteracions psicològiques importants fins a l'artritis reumatoide, que és multidisciplinària, i l'hauria de portar no només el reumatòleg, sinó que es necessitaria una infraestructura que no existeix en absolut, d'un muntatge de psicologia del malalt reumàtic i de llocs de rehabilitació i una fisioteràpia indicada pel malalt reumàtic.

— Vos sou cofundador de la Lliga Catalana de Reumatologia. Quins en són els objectius i què és?

— Un d'ells aconseguir la infraestructura de què parlàvem. Es va constituir el desembre de 1989, escassament fa mig any, i la seva tasca més important és la d'informar sobre les diferents malalties reumàtiques i fer-ne una divulgació general. La lliga és un servei del malalt reumàtic i pel malalt reumàtic, és un lloc de reunió i d'informació que es continua a través d'un butlletí que reben tots els associats. No és un instrument terapèutic, sinó una ajuda social al malalt. Actualment l'òrgan de govern el formen bàsicament metges, però es volentat del seu president el Dr. Granados, que dintre de quatre anys sigui gestionada pels mateixos malalts i els metges seran col·laboradors i assessors tècnics. Un altre objectiu que volem aconseguir és la balneoteràpia gratuïta, servei que

ara només és pels majors de seixantacinc anys, per a tots els malalts reumàtics que veritablement la necessitin. Més objectius, la creació de centres de fisioteràpia i rehabilitació i l'adaptació de la casa del malalt reumàtic a les seves impossibilitats. I encara un altre, crear un lloc d'ajudes tècniques, com són les ferules de repòs, croses pel malalt d'artritis reumatoide que es recolzen en el colze, vaixelles especials, bolígrafs, i tot allò que millora la qualitat de vida del malalt reumàtic. I potser l'objectiu més important, és aconseguir l'associacionisme entre els malalts reumàtics. Està demostrat que un tracte periòdic amb gent que té la mateixa malaltia i compartir una mica de la teva angoixa amb l'altra gent i conèixer la seva experiència, millora molt l'angoixa del propi malalt. Més que no pas si està aïllat i tancat a casa.

— Vos pertanyeu a l'Escola Catalana de Reumatologia, què

ha aportat a la medicina reumatològica?

— Molts bons especialistes. Aquesta escola va ser creada pel Dr. Rotés i d'ella n'han sorgit els grans especialistes que ara es mouen en el món de la reumatologia a Barcelona i la infinitat d'especialistes que existeixen en aquests moments a Catalunya. El nivell de la reumatologia catalana no només és equiparable al nivell estatal, sinó també al nivell europeu. Està en un nivell molt alt.

— Quin és el futur de la Lliga Catalana de Reumatologia?

— Fa pocs mesos que funciona i el nombre d'associats gira al voltant dels tres-cents. Però el seu futur el veiem molt esperançador. La lliga està fundada pensant en el malalt reumàtic i pel malalt reumàtic perquè pensem que és un dels malalts més oblidats dintre de la Sanitat. I és el col·lectiu més nombros. La invalidesa és la gran problemàtica d'aquesta classe de malalts. Moltes vegades es nega a ma-

lalts d'una artritis reumatoide amb una gran deformació. Amb una bona infraestructura de serveis hospitalaris amb diferents especialistes de reumatologia això no passaria.

Si un malalt reumàtic vol beneficiar-se del servei de la Lliga Catalana de Reumatologia, què ha de fer?

— Els dilluns, dimecres i dijous de 5 a 9 h. de la tarda pot demanar informació al telèfon 301 69 96 i una secretària li donarà tota mena d'informació.

El Dr. Robert Soler viu intensament la problemàtica del malalt reumatològic, propens a grans depressions segons el grau de la malaltia, i treballa en una recerca constant per millorar la seva vida amb el convenciment de la importància de la relació social. Per això és un gran defensor de l'associacionisme que es vol potenciar a través de la Lliga Catalana de Reumatologia. La medicina, la farmacologia, els metges estan molt ben preparats, però és necessària la contribució de la societat. I aquesta és l'ajuda que més necessita el malalt.

Ull de poll

La renda, una trepitjada

Una vegada a l'any totes les persones físiques, per allò de la solidaritat, han de fer la seva declaració de renda. Contribuir voluntàriament és motiu sovint de satisfacció personal i a vegades, àdhuc agrada, perquè hom coneix perfectament la destinació del seu gest. Però pagar a Hisenda, sovint és dolorós. Tots hem estat sotmesos a un rentat de cervell, ara televisiu, sobre les excel·lències de la col·laboració ciutadana en forma de diners que engruixeixen les arques de l'Estat. Escoles, transports, serveis mèdics, carreteres en seran els beneficiaris de tanta solidaritat. Però a l'hora de la veritat els familiars no poden escollir l'escola que els agrada, els estudiants, a la universitat, no tenen pas massa de facilitats per entrar-hi i alguns no poden estudiar allò que volen. I els seus pares, i a vegades ells, poden dir: "pago religiosament els impostos". El compliment en aquest cas és unilateral. Compleix tu que jo no hi estic obligat. Jo sóc la llei i tu el complidor.

De la declaració de renda se'n fa molta propaganda de les rendes negatives. L'Estat ha de tornar diners. Però això no vol pas dir que no se'n hagin pagat. Els ciutadans en aquest cas han estat financers de l'erari públic però d'una manera molt peculiar. El treballador, cada mes li paga una bestreta a l'administració. Però aquests diners no produeixen interessos. I aquest pot considerar-se com un altre impost. Desconcerta la quantitat de milers de milions que l'Estat ha de retornar. Us heu preguntat alguna vegada la renda que aquests diners han produït durant els mesos que ha durat el finançament? Des d'una altra vessant, què han deixat de cobrar d'interessos els ciutadans per uns diners que els hi corresponien? Em pregunto, és just en un estat de dret, privar als ciutadans d'un drets?

Joan Sala i Vila

EN PAU

J. TUSELL

